

Pernambuco d. 22 Sept., berättar, att en af Brasiliens södra provinser var i upror, och att trupper, till dess stillande, blifvit afsände från Pernambuco. — Napoleon mådde väl på Helena d. 25 Sept.

Buenos Ayres folk har i grund slagit Alvear och Cabrera.

Förenta Staternas köpmän hafva, vid sammankomster, förklarad, att den af Congressen antagna införsel-tarifen (om införsel-förbud är således icke fråga, endast om hög tull) är orättvis till sin grund, partisk i sin tillämpning och stridande mot Förenta Staternas fria institutioner; att dess föregifna ändamål, att upmuntra de inländska manufacturerna, i sjelfva verket är att bevilja monopolium åt en klass i samhället, på de andras bekostnad; att den skall förorsaka oreda och hinder i andra grenar af national-industrien; och att, ibland de förderfliga följderna af detta steg, äfven är, att den skall föranleda till täta lagbrott, upmuntra smyghandeln och falska eder, och att financerne skola lida deraf. Förlägenheterna i Staternas financer uppkommer, säga de, af statsbristen under första hälften af 1820, i jämförelse med samma tid 1819, så att ett lån eller en amortissemens-fond anses nödiga.

Tyskland. Police-betjenter från Wien hafva blifvit hämtade till Troppau, för att vaka öfver främlingar. Furst Metternichs Cantzli består nästan alldeles af samma personer, som vid Congressen i Aken. Grefve Mercy och Hr. von Gentz äro vid protocollet, nu som då.

Från Bayreuth berättas, att man i Schweitz upptäckt complotter att revolutionera landet. Carbonari skola hafva öpnat brefväxling på Chur, Zürich och Basel och drifva sitt spel under masken af frimurare.

Ryktet, att flera Södra Tyska Furstar skola hålla en congress i Würzburg, har icke afstannat. — Underrättelsen om Österrikiska arméens centering vid Po har fallit de Österrikiska statspapperen, hvilka säkert komma att falla ännu mer, om kriget utbryter.

Stockholm. Till den Comité, som Kongl. Maj:t under d. 30 sistl. Junii i näder beslutit sammankalla, och som under Kongl. Maj:ts egen styrelse kommer att öfverlägga i afseende på myntets vanvärde, hafva nu ledamöterna blifvit förordna-

de, nemligen H. E. Stats-Rådet m. m. Hr. Grefve Rosenblad; H. E. Hof-Cantzleren m. m. Hr. Grefve af Wetterstedt; Stats-Rådet m. m. Hr. Grefve Mörner; Presidenten m. m. Hr. Friherre Wirsen; f. d. Stats-Rådet m. m. Hr. Friherre Lagerbjelke; Öfverste-Kammarjunkaren m. m. Hr. Grefve De Geor; Stats-Secreteraren för Handels och Finance-ärenderna Hr. Cantzli-Rådet m. m. Hegardt; Hr. Commerce-Rådet m. m. Lenngren; Hr. Öfverste-Lieutenanten m. m. Påhlman, och Hr. Directuren m. m. Schwan. Comitéens föremål blifver att öfverlägga om de orsaker, som, oaktadt Kongl. Maj:ts och Rikets Ständers bemödande, bragt nationens representativa mynt i vanvärde, äfven som om medel att med tiden, utan våldsamt skakning och på ett bestämdt sätt, återbringa dessa representativer till sitt nominala värde, tagande till grund för detta arbete landets tillgångar i allmänhet, skatterna och deras verkliga värde efter närvarande kurs, statens utgifter, embetsmännens löner deruti inbegripne, äfven efter närvarande kurs. Comitéen sammanträdde d. 28 dennes och hade, enligt Kongl. Maj:ts nådiga förordnande, att indela sig i sectioner för detaljerna af arbetet, hvilka skulle omfatta: 1:o Undersökning om jordbrukets, bergsbrukets, handels och näringarnes tillstånd, dels i en allmän öfversigt, dels och egentligast i frågan om närvarande penninge-ställnings inlytande på deras skick, det behof de halva af biträden, möjligheten att sådana åstadkomma och den ömsesidiga verkan deraf, som skulle kunna vinnas till deras trefnad å ena sidan, och till stadga i representativa myntets värde å den andra; 2:o Undersökning om Statsverkets tillstånd och behof och, i sammanhang dermed, om hvad som angår beskattningen, dess fördelning och utgörande, uphörd och förvaltning m. m.; 3:o Undersökning om det representativa myntet och kredit-väsendet i allmänhet, hvarvid upmärksamhet fästes: a) på Bankens functioner, sådana de nu gälla, och huru vidt de upfylla inrättningens syfte, eller, i vidrigt fall, hvilka åtgärder kunna vidtagas att gifva mer förtroende och ett stadgad värde åt de representativer, som hon utställt; b) på allmänna län-inrättningarne och på hypothecks samt execution-verken, som så väsendtligen inlyta på penninge-circulationen och förtroendet medborgare emellan.

STOCKHOLMS COURIER

Måndagen den 4 December.

Sine ira, studio et metu.

STATSHUSHÅLLNING.

En bland Sveriges stora rikedomar är dess skogar. Huruvida denna rikedom blifvit rätt begagnad eller icke, är en stor fråga. Svenska folket och dess ombud hafva redan stadgat sina tankar härom, i enlighet med sin Konungs förslag. Det torde då förekomma oväntadt, att i Sverige finnas de, som hysa en alldeles motsatt tanka; och stride mellan dessas mening och den lagstiftande magtens påkallar naturligen allmän upmärksamhet åt ämnet. Hvar oppositionen finnes, bör vara mindre svårt att gissa, än det skulle vara att föreställa sig tillvarelsen af en makt i staten, som tror sig bestämd till motvigt mot regeringens alltför raska steg, äfven då, när dessa hafva för sig folkets allmänna och constitutionellt yttrade vilja.

De betydligaste sträckorna af landets skog tillhöra, som man säger, Kronan. Om man ville göra sig reda för detta ord, skulle man svårligen deri finna någon tanke, åtminstone nu mera. Det fans en tid, då det mesta af landet låg öde och hvem som ville inkräktade; så mycket han kunde. Men landet begynte tätare befolkas; man upptäckte, att jorden ägde värde, då den ene ville taga, hvad en annan äfven önskade taga eller redan tagit. Hvad som

återstod oinkräktadt, när staten hunnit så långt i sin utbildning, att den fått lagar för råskilnader och jordägande rätt, borde sättas under någons vård, för att skydda det från intrång af dem, som voro ägare af jorden deromkring. *Kronan* blef denna vårdare; huruvida hon derigenom blef ägare, är en fråga mellan de rättslärda, i hvilken vi ej vilja fördjupa oss.

Vare härmed huru det vill. Genom det så kallade Helgeandsholms beslutet förklarades imedlertid *Kronan* för ägare till de stora obebödda skogarna. Orsaken var den, att den till hofvets underhåll anslagna egendom icke förslog till sitt ändamål, sedan hofvet begynt blifva lysande och kostsam. Något medel måste då sökas; om directa skatter hade man intet begrepp; kanske ock föga mer om de stora ödemarkernas värde i en framtid — och man skänkte bort, hvad man icke trodde sig behöfva eller kunna nyttja (så vida nemligen skänken gjordes och icke hela documentet är en saga).

Men en tid är kommen, då directa skatter existera, då folket, så till sägande en för alla och alla för en, ansvara för regeringens behof, då således *Kronan* aldrig kan behöfva äga något. Detta hafva också andra folk småningom begynt finna: England, Frankrike, Dannemark, Spanien hafva märkt, huru icke blott onödig, utan

och för all hushållning hinderlig all kronoegendom är, och de hafva afskaffat den, på vissa ställen fullkomligt, på vissa till betydligaste delen.

Äfven Svenska folket och dess ombud hafva velat det; men det finnas vissa menniskor, som tro, snart sagdt, att solen skulle gå up i väster, ja, att verlden skulle förgås, om det icke finnes ekonomiska författningar, kameral-vetenskap, skogsförordningar, jägeri-stadgar o. s. v. att läsa, citera, förklara, utlåta sig öfver, göra, ändra och slutligen samla och utgifva.

Den stora frågan om kronoskogarnas försäljning har länge varit å bane. Riksens Ständer hafva vid flera Riksdagar yttrat sin önskan öfverom. Äfven vid den sist förlidna förevar frågan. Nu hafva fem Riks-Collegier deröfver afgifvit underdånigt utlåtande, och man väntar slutliga afgörandet.

Den 13 Junii 1818 afgåfvo Ständerne deras underdåniga skrifvelse, deri de, med åberopande af sin föregående skrifvelse af d. 26 April 1810, anmält sig hafva stadgat följande grunder, dem de ansett tjenligast att följa vid försäljningen af Kronoskogarne:

1:o Att alla Kronans disponibla skogar och allmänningar, med undantag af de för flottornas eller andra Kronans behof nödiga samt sådana, hvartill antingen menigheter eller enskilde kunde äga någon laglig rätt, måtte uppå öppen auction till den mestbjudande, under skattemanna-rätt, försäljas;

2:o Att årliga räntan skulle bestämmas till minst 6 sk. 6:00 för hvarje tunneland skog eller jord, och att ingen annan skattläggning, till räntans bestämmande, ej eller frihets-år måtte äga rum.

3:o Att skatteköpeskillingen borde utgöra sex gånger den ränta, hvarå högsta anbud vid auctionen gjordes för hvart tunneland skog eller jord; och att både

ränta och köpeskillning skulle beräknas i spannemål, efter ett medeltal af Länets markegångspris, under de vid köpet näst förflyttna 10 åren; hvarjemte nöjaktig säkerhet borde ställas för årliga räntans utgörande och för skatteköpeskillingens rigtiga erläggande;

4:o Att köpeskillingen finge utbetalas på 6 år, eller kortare tid, allt efter omständigheterna, som dock borde ankomma på Kongl. Maj:ts nådiga pröfning för hvarje särskildt fall, der något undantag kunde äga rum;

5:o Att auctionerne borde ske på samma dag i Kammar-Collegium, Lands-Cantzliet i orten och på det närmast till skogen belägne tingställe, efter kungörelse;

6:o Att Landshöfdingen skulle äga föreslå samt Kammar-Collegium pröfva och fastställa, i huru många tunneland hvarje utrop vid auctionen borde ske;

7:o Att Kronans öfriga allmänningar och parker borde helt och hållet fredlysas och, så fort ske kunde, afmätas, der sådant redan icke skett;

8:o Att de skogar och allmänningar, som ej ännu, enligt 1805 års skogsordning, blifvit afvittrade, borde skyndsamt fränskiljas enskildas ägor och förses med rå- och rörgångar;

9:o Att mulbetes-rättighet och så kallade Fäbodeställen, som å skogarna och allmänningarna af ålder varit jordägare eller boställs-innehafvare, med eller utan yxbörd, tillerkände, borde dem ersättas med så många tunneland skog och mark i vederlag, som efter mätismanna-ordom pröfvades deremot svarande, och att de borde för dessa förmåner skattläggas till årlig afgift, så framt de ej redan förut vore inberäknade i skattläggningen;

10:o Att innehafvare af hemman, torp och lägenheter på allmänningarna, med

stubbe- och röjsekrätt, måtte dervid bibehållas, emot skattläggning;

11:o Att de inflytande köpeskillingarne insättas i Riksgälds-Contoret och intill nästa Riksdag hållas Kongl. Maj:t till handa, att användas till flottornas behof. Derjemte hade Ständerne anhållit

12:o det alla derefter inträffande ledigheter ibland Skogs- och jägeri-betjeningen måtte tills vidare lemnas obesatte, och de öfrige, så fort skogarne försåldes, sättas på indragningsstat, undantagande de, som kunde prövas nödige för vården öfver de parker och allmänningar, hvilka behöfde bibehållas, för Kronans och flottornas behof, eller anläggas, genom inköp af hemman (?), tjenlige till skogsplantering. — Då Ständerne öfverlemnade sitt beslut, öfverlemnade de tillika åt Kongl. Maj:t att bestämna de ytterligare grunder och föreskrifter, dem Kongl. Maj:t kunde finna nödiga, både i anseende till locala förhållanden, i synnerhet i de norra landskaperna, der försäljningarne möjligen skulle kunna motverka nybyggen och odlingar, och i anseende till Kronans framtida säkerhet för räntans utgörande &c.

Detta Rikets Ständers förslag, instämmande i principen med ett af Kongl. Maj:t Sjelf upgjordt och, ehuru icke i form af ordentlig nådig Proposition, till Riksstånden aflemnadt förslag, remitterades till Förvaltningen af Sjö-ärenderna samt Kongl. Krigs-, Kammar-, Bergs- och Commerce-Collegierna, som skulle infordra Landshöfdingarnes underdåniga yttranden och afgifva gemensamt underdånigt utlåtande i ämnet. Alla Landshöfdingar hade besvarat remissen, utom Landshöfdingen i Norrbottens län, hvars yttrande, oaktadt gifna påminnelser, uteblifvit. Landshöfdingarne hade inhemtat läns-Invånarnes förklaringar och dem äfven insändt, hvarefter Colle-

gierna afgifvit deras utlåtande, dateradt d. 5o sistl. Junii.

Det vore interessant, men säkert alltför vidlyftigt, att uptaga, hvad Landshöfdingarne och länens invånare anført. En uppgift borde dock icke saknas, nemligen den på arealvidden af alla Kronoparker och Allmänningar i Riket; men då, såsom redan nämnt är, alla uppgifter från ett Län fela och från andra icke äro så fullständiga i den delen, som man kunde önska; måste man för närvarande afstå från bemödandet att få denna interessanta fråga besvarad.

Länens invånare hafva i stor mängd anmält anspråk på kronoskogar eller delar deraf. Men då Ständerne uttryckligen från försäljningen undantagit sådana skogar, hvartill menigheter eller enskilde kunde hafva någon laglig rätt; synes å dessa anspråk ingalunda något afseende hafva bordt fästas, eller de blifvit uptagna i utlåandet, hvars stora vidlyftighet derigenom blott blifvit ökad. Fråga var om grundsatsen, som skulle stadgas, huruvida försäljning af den kronoskog, hvartill ingen hade någon rätt, borde ske eller icke. Var detta afgjordt, då först kom i betraktande den fråga, hvilka skogar voro af sådan natur eller icke.

Landshöfdingen i *Upsala* län har ansett den föreslagna försäljningen af Kronans skogar, i mindre lotter och emot högsta ränta, som kunde erhållas, hvarken vara verkställbar eller med ändamålet enlig, utau hållit före, att allmännings-marken borde uplåtas i sådana större districter, att en åbo derå kunde vara besutten. Hvad Häradssallmänningarna yidkommer, och i synnerhet vissa större, föreslår han, att de måtte försäljas hela och hållna, såsom erbjudande vidsträckta odlings-lägenheter, och köpeskillingen tillfalla Häraderna; vissa de mest oländiga och skogrika tracter på andra all-

